

מ"ת 37287/07/15 - מדינת ישראל נגד נועם אלימלך, יצחק אלחנן בן עמי, יוסף דוד, ישראל עבדי

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, סגן נשיא

מ"ת 37287-07-15

מדינת ישראל נ' אלימלך (עציר) ואח'

המבקשת

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד נועה עזרא

מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

המשיבים

1. נועם אלימלך (עציר) ע"י ב"כ עו"ד דוד ברהום, מטעם

הסנגוריה הציבורית

2. יצחק אלחנן בן עמי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני,

מטעם הסנגוריה הציבורית

3. יוסף דוד (עציר) ע"י ב"כ עו"ד דוד הלוי, מטעם הסנגוריה

הציבורית

4. ישראל עבדי (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אריאל הרמן, מטעם

הסנגוריה הציבורית

החלטה

לפניי בקשתה של המבקשת למעצרו של ארבעת המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם עקב כתב אישום שהוגש נגדם בת"פ 3550-07-15. כתב האישום מתייחס למשיבים ולנאשם נוסף, איתמר כהן, אשר בקשה למעצרו עד תום ההליכים נדונה בנפרד על ידי נשיא בית המשפט, כב' השופט ד' חשין. המשיבים דן הם הנאשמים 2 - 5 בכתב האישום, ואילו הנאשם הנוסף, איתמר כהן, הוא נאשם מס' 1 בכתב האישום (כל החמישה יכוננו להלן: "הנאשמים").

כתב האישום

1. בפרק העובדות של כתב האישום שהוגש נגד הנאשמים נאמר, כי בתאריך 4.7.2015, יום שבת, החל מהשעה 14:00 ואילך, בילו המתלונן ובני משפחתו במלון "גני ירושלים". בסמוך לשעה 17:00, שהו שם גם הנאשמים יחד עם שלושה אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן - **האחרים**), השתוללו וזרקו חפצים בבריכה. המתלונן ביקש מאחד האחרים שיזהרו, על מנת שלא יפגעו בבתו בת החמש ששהתה בבריכה באותה עת. בתגובה השיב האחר: "מה אכפת לי, מי אתה בכלל?". לאחר שהמתלונן השיב שהוא אביה של הילדה, אמר לו האחר "בוא החוצה". המתלונן יצא מהבריכה, עמד כשבתו על ידי והחל ללכת לכיוון היציאה. הנאשמים והאחרים הלכו בעקבותיו, התנפלו עליו תוך שהם מקללים אותו, מאיימים עליו באומרים שיידקרו אותו, שירצחו אותו אם לא יעזוב את המקום, שיחכו לו בחוץ, שהוא "ימות פה היום", תוך שהם דוחפים אותו, מכים אותו בפניו ובועטים בו.

אשתו של המתלונן, אשר הבחינה במתרחש, רצה לעברו ולקחה ממנו את הילדה.

או אז, רץ אחד מהאחרים לעבר המתלונן וחבט בו בחוזקה בפניו, ליד אוזנו. כתוצאה מכך איבד המתלונן את שיווי משקלו, סוחרר ונפל על הרצפה.

בעודו המתלונן שרוע על הרצפה, הנאשמים בעטו בו בגופו ובראשו. הנאשם איתמר כהן אחז בחפץ כלשהו והטיח אותו בחוזקה בפניו של המתלונן, הנאשם נועם אלימלך אחז בחלק של רהיט מפלסטיק והיכה בו את המתלונן, והנאשמים המשיכו לבעוט במתלונן בעודו על הארץ, הכו אותו באגרופים וזרקו עליו כסאות.

כתוצאה ממעשיו של הנאשמים, נגרמו למתלונן שבר באף, המטומה מתחת לעין, חתך בלחי, שפשוף בשפה העליונה, אודם ונפיחות מעל האוזן ושפשופים בגב, והוא סבל מהקאות בלילה שלאחר האירוע.

2. עוד מפורט בכתב האישום, כי ביום 6.7.15 הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם בן עמי, על מנת לעצרו, ועמדו בכניסה לבניין. הנאשם התקרב לשער הכניסה, ומיד כשהבחין בשוטרים סב על עקבותיו והחל להימלט בריצה. השוטרים רדפו אחריו בעודם צועקים לו "עצור משטרה" במשך מספר דקות, עד אשר אחד השוטרים הצליח לאחוז בו ולחבוק אותו מאחור. במהלך כך, נפלו השוטר והנאשם לארץ, והנאשם ניסה להיחלץ מאחיזת השוטר, לא אפשר לשוטרים לאזוק את ידיו, צעק וקילל את השוטרים.

3. על כל זאת הואשמו הנאשמים בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), בצירוף סעיף 335(א)(2) ובצירוף סעיף 29 לחוק, וכן באיומים, עבירה לפי סעיף 192 בצירוף סעיף 29 לחוק.

המשיב 2 הואשם גם בהפרעה לשוטר, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

הבקשה

4. בד בבד עם כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיבים עד תום ההליכים נגדם. בבקשה נטען, כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס להם בכתב האישום. כן נטען, כי העבירות המיוחסות למשיבים מקימות נגדם עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(א) ו - (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - "**חוק המעצרים**"), לפיה קיים יסוד סביר לחשש כי המשיבים יסכנו ביטחונם של אדם ואת ביטחון הציבור, וכי שחרורם יביא להתחמקות מהליכי שפיטה.

עוד נטען בבקשה, כי בעברו של המשיב 2 - יצחק אלחנן בן עמי - הרשעה מיום 27.5.15 בעבירה של גניבה, וכי בעברו של המשיב 3 - יוסף דוד - הרשעה מיום 19.5.15 בגין עבירות של הפרעה לשוטר והפרת הוראה חוקית, הרשעה מיום 22.1.15 בגין עבירה של חבלה במזיד לרכב, הרשעה מיום 17.8.14 בעבירות של גניבה והשגת גבול ובחמש עבירות של הפרת הוראה חוקית, בגין ריצה עונש מאסר ממש, והרשעה מיום 3.11.13 בעבירה של סיוע לתקיפה בחבורה ותקיפת עובד ציבור.

עוד צוין בבקשה, כי חומרת העבירות המיוחסות למשיבים ונסיבות ביצוען מבססות את המסקנה כי אין תחליף ראוי למעצרים של המשיבים.

5. בדיון לפניי הוסיפה באת כוח המבקשת, עו"ד נועה עזרא, כי לאחר האירוע ביום 4.7.15, ולאחר שהוזעקה המשטרה למקום, נמלטו המשיבים ואנשים נוספים שהיו במקום מהזירה, כך שלא נעצר אף עמוד 2

אחד מהם. המשיבים נעצרו רק ביום 10.7.15 לאחר שבוצעו מספר פעולות חקירה.

6. עוד נטען, כי בסמוך לאחר האירוע, הגיע המתלונן לתחנת המשטרה ומסר תלונה ראשונית. לאחר מכן פנה לקבל טיפול רפואי. מהמסמך שנמסר לו לעניין הטיפול הרפואי, נמצא כי המתלונן סבל משבר באף וכן חבלות שונות בפניו ובגופו. לאחר מכן, שב לתחנת המשטרה והשתתף במספר מסדרי זיהוי תמונות, במהלכם זיהה את המשיבים. באת כוח המבקשת הוסיפה, כי לא נערכו מסדרי זיהוי חי נוכח הודעתו של המתלונן כי הוא חושש ממפגש עם הנאשמים וכן מסיבות לוגיסטיות.

7. באת כוח המבקשת טענה עוד, כי המתלונן הסביר בחקירתו מיום 13.7.15, שהצליח לזהות את אותם אנשים, מאחר שבשלב מסוים, לפני שהגיע למצב שהוא שרוע על הרצפה, בועטים בו ומטיחים בו חפצים, הם עמדו סביבו, קיללו אותו, איימו עליו ודחפו אותו, וכל זאת כאשר החזיק את בתו בידיו, ועל כן ראה את פניהם. עוד ציינה, כי במהלך מסדרי זיהוי התמונות שנערכו למתלונן, שבהם זיהה את המשיבים, דאג לציין את מידת הוודאות שבה זיהה אותם, ובסמוך לאחר עריכת מסדר הזיהוי, נגבתה הודעה ביחס לאותו משיב ולגבי חלקו באירוע.

8. באת כוח המבקשת הדגישה, כי בהתייחס למשיב נועם אלימלך, הגדיר המתלונן את הזיהוי כזיהוי ודאי, לגבי המשיב יצחק אלחנן בן עמי, תיאר שזכר את גומת החן שבפניו והוסיף כי מאוד ברור לו כי הלה חבט בפניו. אשר למשיב יוסף דוד, מסר המתלונן כי הוא מזהה אותו בוודאות, ולגבי המשיב ישראל עבדי, טען המתלונן שהוא בטוח בזיהוי ב-100%.

9. עוד הוסיפה באת כוח המבקשת, כי על אף טענת המבקשת כי המדובר בביצוע של עבירה אלימה מאוד ולגבי כולם קמה אותה עילה, ידע המתלונן לספר ביחס למעורבות כל אחד מהם בנפרד. כך מסר, שאלימלך איים עליו וכשהתעורר מאותו סחרור על הרצפה, זכר שמשיב זה הטיח מוט בפניו והמשיך לבעוט בו עם חבריו; בהקשר למשיב בן עמי, מסר שהיה אחד מאלה שבעטו בו ושלחו ידיים; ביחס למשיב דוד, תאר שזה פיצץ אותו במכות, ונתן לו בעיטות בפנים ומכות עם אביזרים שהיו, ואיים עליו ודחף אותו, ובנוגע למשיב עבדי, תאר שהלה בעט בו, תקף אותו בידיו ודחף אותו.

10. עו"ד עזרא הוסיפה, כי על אף שבשלב זה די בזיהוי של המתלונן את המשיבים, לזיהוי זה מתווספים זיהויים של חלק מהמשיבים על ידי עדים נוספים שהיו במקום, וכולם, לרבות המתלונן, נעדרו היכרות מוקדמת עם המשיבים.

ביחס למשיב נועם אלימלך, הדגישה באת כוח המבקשת, קיים זיהוי על ידי המציל במקום, אשר ציין לגביו שהוא בטוח בזיהוי.

עד נוסף הוא גילי, גיסו של המתלונן, שנכח יחד איתו בברכה, אשר זיהה את הנאשם האחר, איתמר כהן, וביחס למשיב אלימלך טען לזיהוי בוודאות של 70% וביחס למשיב בן עמי, בוודאות של 90%.

11. בהקדימה טענה צפויה של באי כוח המשיבים כי מסדר הזיהוי של גילי נעשה בשלב מאוחר מאוד בחקירה בניסיון לטייב את הראיות, השיבה בא כוח המבקשת, כי מסדר הזיהוי של גילי, אכן נעשה לאחר הגשת הצהרת תובע לבית משפט קמא, ואולם הסיבה לכך היא כי גילי נאלץ לעזוב את תחנת המשטרה ולקח זמן להשיג ולערוך לו את מסדר הזיהוי, ועל כך קיימים מספר מזכרים בתיק החקירה.

12. על טענה נוספת שעו"ד עזרא העריכה שתועלה על ידי ב"כ המשיבים, כי בחלק ממסדרי הזיהוי נשאל המתלונן שאלות על ידי הסנגור שנכח במקום הוא סרב לענות והשיב כי יענה באמצעות עורך דין, סבורה באת כוח המבקשת, כי המשקל שיש לתת לסירוב זה הוא יחסית מצומצם וניתן להסבירו בלחץ שבו היה נתון המתלונן מהסיטואציה.

13. עו"ד עזרא ציינה, כי המשיבים אלימלך, בן עמי ודוד שותקים בחקירותיהם, אינם מוסרים גרסה ביחס לאירוע, או כל טענת אליבי.

המשיב עבדי מסר כי במועד האירוע היה בליפתא לבדו, ומשפחתו שזומנה על מנת לברר טענה זו, לא התייצבה לחקירה.

בעניינו של המשיב בן עמי נטען, כי נעשו שיחות טלפון להוריו - אמו השיבה שאיננה יודעת היכן היה ביום האירוע ואינה מתערבת במה שהוא עושה, ואביו ציין כי בנו אינו גר בבית, לא בקשר איתו בכלל ואינו יודע היכן היה. במצב דברים זה, כך הטענה, יש לזקוף זאת לחובתם של המשיבים.

עוד הוסיפה עו"ד עזרא, כי ביחס למשיבים בן עמי ודוד, אשר שתקו בחקירותיהם במשטרה, נעשתה בדיקה באמצעות הפייסבוק, ונמצא כי הם חברים שם.

14. אשר לעילת המעצר, נטען על ידי ב"כ המבקשת, כי ביחס למשיב דוד קיימות הרשעות קודמות, כפי שצוין בבקשה, עבירות הכוללות עבירות נגד שוטרים והפרת הוראה חוקית ומכתבי האישום בעניינים אלה עולה, כי התנהגותו שם אינה שונה בהרבה ממושא האישום הנוכחי, כאשר אותם אירועים אירעו תוך כדי התלקחות בין אנשים שלא הייתה למשיב זה היכרות מוקדמת איתם.

ביחס למשיבים האחרים נטען, כי מסוכנותם גבוהה עד מאוד, כאשר המדובר באירוע שהתקלח לרגע עם אדם שאין להם כל היכרות מוקדמת איתו, שכל חטאו היה בכך שהעיר להם, והאירוע הסתיים בשבר באפו ובחבלות נוספות, ובנס לא הסתיים בתוצאה טראגית לאחר שמצא את עצמו על הרצפה מותקף עם חבלות בראשו.

15. ביחס לעבירה הנפרדת של הפרעה לשוטר המיוחסת למשיב בן עמי, נטען כי בעת ניסיון למעצרו, נמלט ונעצר רק לאחר שנערך מרדף אחריו ונמצא כי משיב זה שותק בחקירתו, כאשר לדבריו לא ידע שמדובר בשוטרים.

עיקרי טענות ב"כ המשיב 1 - נועם אלימלך

16. עו"ד דוד ברהום, בא כוחו של המשיב, טען כי קיימות ספקות מובנים בתיק החקירה, ישנן בעיות קשות של זיהום החקירה וקיימות סתירות היורדות לשורש העניין, כמו גם מהלכי חקירה פסולים. לדעתו "יש בעיה בכלל לדעתי לכתוב החלטה בתיק הזה" (פרו' עמ' 7, ש' 16), ולדעתו יש מקום לשחרר את המשיבים לאלתר.

עוד טען, כי לא ברור מתיק החקירה כיצד הגיעה המשטרה לכל אחד מהמשיבים וכיצד נמצא כל אחד מהם חשוד במסגרת מסדרי הזיהוי שנערכו למתלונן. לעניין זה הוסיף, כי "נקודת ההתחלה בתיק הזה בעלטה מוחלטת, לא יקום ולא יהיה דבר כזה, שבתיק שלאחר שהוגש כתב אישום והחומר אמור להתפרש למשיבים, לא נוכל לדעת איך הגיעו לכל אחד מהמשיבים" (שם, ש' 19 ואילך).

17. לגופו של עניין טען עו"ד ברהום, כי העבירה המיוחסת למשיבים היא חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק, והקולר עליו נתלית עבירה זו, היא גרימת שבר באף. לעניין זה, הפנה עו"ד ברהום, כי קיימות שתי תעודות רפואיות, אשר לטענתו סותרות האחת את השנייה, כאשר בתעודה מיום האירוע נרשם באותיות מודפסות כי בצילום נמצא שבר בעצם האף, ואולם בדוח המפורט שכתב הרופא, המופיע ברשימת עדי התביעה, לא נרשם על ידו שבר זה. לא זו אף זו, למחרת, כאשר הגיע המתלונן למרפאת "טרם", כותב הרופא שקיבלו כי המתלונן הגיע עם כאבים באוזן ימין וכי אין כל עדות לשבר באף. בנושא זה הלן עו"ד ברהום, כי אין בידיו תמונות או צילומים לשבר באף וכל אשר קיים הן תמונות של המתלונן עם פלסטר מתחת לעין. לפיכך, כך הטענה, קיים ספק אם כתב האישום היה צריך להיות מוגש לבית משפט זה, או לבית משפט השלום.

18. עוד טען עו"ד ברהום, כי קיים חומר שהוסתר ועדיין מוסתר מהסנגוריה. לטענתו, למד מבאת כוח המבקשת, ממזכר שרשמה, כי קיימים חומרים שהוצאו מהתיק, הן מכיוון שאינם מהווים חומר חקירה והן מכיוון שביחס לחלק מהם בכוונת המבקשת להוציא תעודת חיסיון. לעניין זה נטען, כי לא הוגשה עד כה כל תעודת חיסיון ואין כל סימן כי תוגש תעודה עתידית שכזו. עוד הוסיף וטען, כי מוסתרת מהסנגוריה ראייה שהיא סרט צילום ממצלמת האבטחה במקום, אשר מצפיה בו כביכול הגיעו למשיבים ואז עצרו אותם. לשיטתו, לא מתקבל על הדעת כי ראייה זו לא תומצא לסנגוריה, וככל שבכוונת המבקשת להגיש תעודת חיסיון, היה עליה לעשות כן עם הגשת כתב האישום, ואי הגשת תעודת החיסיון מהווה שיקול לשחרור המשיבים.

על פי דברי ב"כ המשיב 1, מצפיה בסרט ממצלמת האבטחה, נראים ארבעה אנשים בורחים וניתן לזהות אך את המשיב בן עמי. עצם הברחה ממקום האירוע, ככל שהמשיבים היו במקום, אינה יכולה ללמד כי נטלו חלק באירוע.

19. במסדרי זיהוי התמונות שנערכו מזהים את המשיב 1 - המתלונן, אטיאס, המאבטח במקום, גילי, גיסו של המתלונן ואדיר, המציל בברכה. על פי הנטען, כשבוחנים לעומק את מסדרי הזיהוי ואת ההודעות שנתקבלו, עולה, כי קיים זיהום וקיימות סתירות היורדות לשורש העניין. נטען, כי לא ברור מדוע הועדף

מסדר תמונות על פני מסדר חי.

20. עוד נטען, כי במקום הייתה קבוצה של אנשים נוספים, שהוגדרה כ"אחרים" בכתב האישום, אשר הם התחילו את כל האירוע. עצם העובדה כי קיימת קבוצה אחרת, אשר קשורה לאירוע בדרך כזאת או אחרת, מוסיפה ספק מובנה, שכן ייתכן שבקרב אנשים רבים חל בלבול בפרצופים, ובמצב דברים שכזה על זכות השתיקה לחובת המשיבים להילקח בזהירות רבה, ואין ביטחון כי יש צורך לדבר על מנת לא להזיק לאחר.

21. עו"ד ברהום הוסיף וטען, כי למתלון ניתן אגרוף בפניו בהפתעה ע"י אדם מהקבוצה האחרת, שלאחריה נפל המתלון ולטענתו מאז אינו זוכר כלום. אם כך, הכיצד מזהה המתלון פרצופים של אלה שלדבריו בעטו בו שעה ששכב על הרצפה.

כן נטען, כי קיימת סתירה פנימית בגרסתו של המתלון במסגרת הודעתו במשטרה.

מוסיף עו"ד ברהום וטוען, כי מעיון בהודעת המתלון מיום 8.7.15, שם מתאר המתלון את התוקף המרכזי ששמו בן עמי, ומשנשאל כיצד הוא מזהה אותו, מוסר הוא כי אדם אחר נכנס לפייסבוק וזיהה אותו ומסר למסור את שמו של האדם האחר. על פי הנטען, הדבר מלמד על פעפוע של אינפורמציה, אשר מותירה סימני שאלה גם לגבי זיהויים של האחרים. עוד נטען, כי מהודעה מאוחרת יותר של המתלון, מיום 13.7.15, עולה כי המתלון שיקר לגבי פרט מהותי בתיק, וקיימת סתירה עם גרסתו הקודמת, גרסה שלא ניתן ליישבה.

22. אשר לזיהוי של מרשו, נועם אלימלך, טוען עו"ד ברהום, כי זיהוי זה פסול. על פי הנטען, בזיהוי ביום 4.7.15 מסר המתלון שהמדובר בבחורים שרובם היו שחומי עור, ואילו בזיהוי נוסף מיום 8.7.15 מוסר המתלון כי זיהה את נועם אלימלך לפי השומה שיש לו על שפתו הימנית, סימן היכר שלא נטען על ידי המתלון בזיהוי הקודם. כן נטען לגבי זיהוי תמונות זה, כי בשמונה התמונות לא נמצאו אנשים עם שומה, ועל כן המסדר פסול. עוד צויין, כי היה מקום לצפות כי לאחר שהמתלון זיהה את המשיב ביום 8.7.15, יתאר כיצד הלה השתמש בכלי נשק קר מפלסטיק, וזאת לא עשה.

23. אשר לזיהוי של גילי, גיסו של המתלון, נטען כי הלה מסר בהודעתו כי בחור שמנמן ושחום אחז במוט והכה את המתלון. גרסה זו אינה מתיישבת עם המציאות, כאשר המתלון מסר שהיחיד שהכה אותו בחפץ הוא בן עמי.

כן מצביע עו"ד ברהום על סתירות בהודעות שמסר אטיאס לגבי זיהוי של מרשו, וכן בין גרסתו של אטיאס לבין גרסתו של המתלון לעניין הבעיטות במתלון.

עוד מפנה עו"ד ברהום לכך שבמסגרת מסדרי הזיהוי שנערך לאטיאס בעניין נועם אלימלך, מסר כי הוא מזהה אותו ב-90%, ואילו כאשר נגבתה ממנו ההודעה, מתקן הוא ומוסר כי מזהה אותו ב-100%.

לדעת הסנגור המלומד, ערך העד השלמת פרטים.

הסנגור המלומד מדגיש, כי המציל, אדיר טבעוני, מוסר בהודעתו שהאירוע לא התרחש במתחם הבריכה אלא בדשא וכי הגיע למקום לאחר המכות, וגרסה זו מעמידה בספק את זיהוי מרשו. העד לא ראה את התקיפה ממש ואינו יכול להעיד על האנשים שתקפו ברגע התקיפה, ולפיכך לא ברור מה היה חלקו של המשיב באותה תקיפה.

24. אשר לזיהוי שנערך על ידי העד ליבון, נטען, כי עד זה לא זיהה את המשיב נועם אלימלך, על אף שבהודעה שמסר לאחר שנשאל אם יוכל לזהות את החשודים, השיב כי יוכל לעשות כן.

25. בהקשר לשתיקת מרשו בחקירה, מסכים הסנגור המלומד כי באופן עקרוני שתיקה פועלת לחובת המשיב, אולם, לשיטתו, יש נסיבות שבהן אפשר לבחון את המשמעות השלילית שמייחסים לשתיקה. לדבריו, השתיקה איננה מפלטו של הנבל, אלא לאדם שאינו רוצה להסתבך, אינו רוצה לסבך אחרים ואינו רוצה מגע עם הרשויות, ולעניין זה מפנה לדברים שמסר מרשו בהודעתו הראשונה במשטרה.

26. לעילת המעצר הנטענת טען עו"ד ברהום, כי המדובר ב"בגירים-צעירים" שרובם חסרי עבר פלילי, בתיק שבו האירוע היה ספונטני, גם לשיטת המבקשת, ולטעון שכל חלופה לא תסכון איננה טענה היכולה להתקבל. לטענתו, מרשו נלקח לחקירה מביתו ללא כל התנגדות, ועל כן ניתן לתת בו אמון ולשחררו לחלופת מעצר. חלופת המעצר המוצעת היא בישיבת "מיתר בית-ציון", שם מועסק אביו של המשיב כאיש משק בית ומטפל בפינת החי, ורב הישיבה עם אנשים נוספים, מוכנים לפרוש את חסותם על המשיב.

עיקרי טענות המשיב 2 - יצחק אלחנן בן עמי

27. עו"ד מיכאל עירוני, המייצג את המשיב 2, מצטרף לטענות עו"ד ברהום. לדבריו, מצפיה בסרט האבטחה הנמצא בתיק החקירה, מרשו אינו נצפה באותם צילומים.

מרשו זוהה על ידי העד ליבון, אשר מוסר כי הוא "דומה" לבחור שהרביץ למתלונן. לעניין מסדר זיהוי התמונות שנערך, הלין עו"ד עירוני על כך שלא נכח סנגור במקום ומכל מקום לא נרשמה נוכחות של סנגור.

אשר להודעה של ליבון מיום 14.7.15 - מפנה עו"ד עירוני לכך שהעד מוסר כי ראה את מרשו מרביץ באכזריות לילדים קטנים, ולא נשאלה כל שאלה לאיזה ילדים קטנים הרביץ. לכך לא ניתן לקרוא זיהוי.

עוד נטען, כי חלה חובה על המתלונן להשיב על השאלות שנשאל במהלך מסדר הזיהוי, מסדר אשר נערך בנוכחות שוטרים ובהיעדר החשודים. לאחר מסדר זה מסר המתלונן, כי לחשוד קוראים בן עמי, וזאת הוא יודע מכיוון שחברו בדק בפייסבוק, ואולם מסרב למסור את שמו של אותו חבר. לפיכך, כך

הטענה, אין כל נפקות למסדר זה.

עוד טען הסנגור המלומד, כי קיימת סתירה בגרסאות הזיהוי של מרשו שמסר המתלונן. לעניין זה ציין, כי המתלונן עובד כקב"ט, שכל תפקידו הוא להסתכל על אנשים ולזהות דברים חשובים והוא יודע מה המשמעות של זיכרון פרטים, ומגרסתו של המתלונן לא ניתן לדעת מה הוא מייחס למרשו.

28. לזיהוי של גיל אטיאס את מרשו נטען, כי גם פה נעדר סנגור מהליך מסדר זיהוי התמונות ואינו מזהה את מרשו בוודאות. אשר לתוכן הודעתו של גיל אטיאס, טוען עו"ד עירוני כי גרסתו שונה מגרסאות של עדים אחרים.

29. אשר לעבירה הנוספת המיוחסת למשיב 2, הפרעה לשוטר, סבור בא כוח המשיב כי עבירה זו לא תעלה ולא תוריד, ומפנה לגרסאות סותרות של האם והשוטרים לגבי הליך המעצר.

לטענה אחרונה זו, השיבה עו"ד עזרא, כי קיים אישור שפיטה של מח"ש בקשר להליך המעצר של המשיב 2.

עיקרי טענות המשיב 3 - יוסף דוד

30. עו"ד דוד הלוי המייצג משיב זה, הצטרף לטענות קודמיו, לפיהן ברף הראייתי שהוצג לבית המשפט יש משום לקיחת סיכון בלתי סביר מצד המדינה, כך שבמקרה זה, לשיטתו, אף אין מקום להשתת תנאים מגבילים, כגון מעצר בית או תנאים אחרים. למעשה התנאים הראויים בעניינו של מרשו הם שחרורו בתנאים שיבטיחו את התייצבותו להליך המשפטי.

31. לגופו של עניין נטען, כי לא ניתן לתת כל משקל לזיהויים שעליהם מבקשת המדינה להשתית את התיק. כשאלה מקדמית, העלה עו"ד הלוי את הטענה, כי המתלונן קיבל מכה לפניו מפלוגי, נפל לקרקע ומכאן ואילך אינו זוכר כלום, ומאוחר יותר החל למסור פרטים מזהים, ולא ברור כיצד שב אליו לפתע זכרונו לצורך זה.

32. אשר למרשו, יוסף דוד, נטען, כי נערכו לו חמישה מסדרי זיהוי על ידי חמישה עדים שנתבקשו לזהותו. ואולם ארבעה מעדים אלו אינם מזהים אותו כמעורב באירוע, אף לא ברמת זיהוי נמוכה. לדבריו, הזיהוי האחד והיחיד מבוסס על זיהויו של המתלונן עצמו. לעניין זה, נטען כי היה מקום להעדיף מסדר זיהוי חי ולא מסדר זיהוי בתמונות, והדבר נוגד את נוהל מחלקת חקירות ותביעות של המשטרה.

עוד מלין הסנגור המלומד על סירובו של המתלונן להשיב לשאלות של הסנגור שנכח במסדר זיהוי

התמונות, וכי מעולם לא נתקל שהעד המזהה ישיב כי כל שאלה תיענה רק ליד עורך דינו, ולא ברור הסירוב להשיב לשאלות אלו. סירוב זה, כך הטענה, מהווה משום פגם רציני ביותר בהליך הזיהוי.

עוד טוען עו"ד הלוי, כי במסדר זיהוי התמונות שנערך לאדם אחר שנעצר כחשוד בביצוע העבירה, מצביע המתלונן על תמונה שאיננה תמונתו של החשוד שם. בגישה זו, המתלונן מסוגל להצביע על אדם שאין לו שום קשר לאירוע, ויש לכך השלכה לגבי יכולת הזיהוי של המתלונן את מרשו.

33. עוד טוען עו"ד הלוי, כי בעניין מרשו לא נשמרה הסטריליות הנדרשת של העד המזהה מפני חשיפה של החשוד, שכן על פי מזכר הקיים בתיק החקירה, לפני עריכת מסדר הזיהוי, עבר מרשו בסמוך ליציאה מהמעלית, שם עמד המתלונן, אשר טען כי לא הבחין מי יצא מהמעלית, מאחר והבלשים הסתירו אותו. על פי הנטען, מדובר בזיהוי של הזיהוי בדרך שהמטרה איפשרה את המפגש, סימנה את המשיב בפני המתלונן כמי שחשוד בהכאתו, ועל כן יש לפסול מסדר זיהוי זה.

34. ממשיך וטוען עו"ד הלוי, כי בעניין הזיהוי של המשיב בן עמי, אשר נטען כי זוהה על ידי חבר של המתלונן בפייסבוק, קיים מזכר של שוטר המתאר שיחה עם המתלונן, אשר מסר לו שאיתר את החשוד בפייסבוק וראה את תמונתו, וזיהה אותו כמי שתקף אותו ביום האירוע. היינו, כך הטענה, המתלונן משקר, שכן צפה בתמונתו של בן עמי בעמוד הפייסבוק, שם נמצאת גם תמונתו של מרשו, דוד יוסף, המוגדר כחברו של בן עמי, ראה אותו ביציאתו מהמעלית, ולאחר מכן נערך לו מסדר זיהוי תמונות.

35. אשר לטענה לשתיקתו של מרשו בחקירה, נטען, כי מרשו השיב שלא תקף את המתלונן ואין כל ראיות נגדו, ואף מוסר אליבי שהיה בביתו, והמטרה לא טרחה ולו בצורה מינימלית לבדוק טענה זו, בדרך של זימון ההורים או משפחה. מדובר במחדל חמור המצטרף לטענה בנוגע לזיהוי. עוד הדגיש עו"ד הלוי, כי המתלונן נכון היה בתחילה לקיים עימות עם המשיבים, אולם לאחר מכן נמלך בדעתו ולא הגיע לעימות.

36. עוד הביע עו"ד הלוי פליאה, שבהודעתו של המתלונן מיום 4.7.15 נטען על ידו כי אינו זוכר כלום, ולאחר מכן, בהודעה המאוחרת, מיום 13.7.15, מציין הוא שניים שאותם הוא יכול לזהות ובמסדרי הזיהוי מצליח הוא לזהות כבר חמישה אנשים.

37. עו"ד הלוי מצביע גם על הודעות של עדים נוספים ביחס לאירוע, אשר מהם מצטיירת תמונה של קטטה רבת משתתפים ולא אירוע נקודתי כמתואר בכתב האישום.

38. עוד העלה עו"ד הלוי טענה בקשר לתעלומה, לדבריו, כיצד הוחלט לעצור את מרשו, כמו גם את המשיבים האחרים ביחס לעבירות המיוחסות להם בכתב האישום. ככל שיש כוונה להוציא תעודת חיסיון לנושא זה, ראוי היה שתונח מבעוד מועד לפני בית המשפט.

טענות המשיב 4 - ישראל עבדי

39. עו"ד אריאל הרמן, אשר טען למשיב זה, ביקש לשחררו ללא תנאים מגבילים, שכן לטעמו, ההיבט של הראיות לכאורה הינו קלוש ובעייתי מאוד, והחזקתו במעצר אפילו יום נוסף מטרידה מאוד. לטענתו, הראיה היחידה כנגד מרשו עומדת בבדידותה, מכורסמת ונחלשת אפילו לכאורה מזיהוי המתלון את מרשו. נטען, כי המדובר בזיהוי סובייקטיבי גרידא, ומנגד לכך עומדות וניצבות ראיות רבות אשר מחלישות את אמיתות הזיהוי בשלב הלכאורי באופן שהן מאיינות אותה כבר בשלב זה.

על פי הנטען, ראיית הזיהוי נבחנת בשני מבחנים מצטברים, סובייקטיבי ואובייקטיבי, אשר ניתן לבחון כבר בשלב הלכאורי הזה. עו"ד הרמן ביקש להצטרף לטענות חבריו, כי בהיבט הסובייקטיבי קיימים פגמים היוורדים לשורשם של דברים. לדבריו, הראיה היחידה כנגד מרשו היא שהמתלון הצביע עליו ואמר שהוא זכור לו מהאירוע. מסדר זה נערך ביום 9.7.15, וצוין כי המתלון בטוח בזיהוי באופן מלא. על פי הנטען, זיהוי זה איננו מספיק לשם הרשעה ולא כראיה לכאורה, ולעניין הזיהוי נדרשת זהירות מרבית. עו"ד הרמן הרחיב וטען, כי המתלון מוסר בתלונה מיום 4.7.15 כי הוא לא מכיר אף אחד מהתוקפים, אלא מספר כי פתאום יצאו 7 או 8 שתפסו אותו בכוח והתחילו לדבר איתו ואיימו עליו, ואין המדובר במשיבים. אשר לזה שהכה בפניו, מוסר המתלון כי הוא מאמין שיוכל לזהותו. לדברי הסנגור המלומד, סותר המתלון בהודעה מאוחרת את הגרסה הראשונה שמסר בתלונה, באופן חזיתי, המקשה על מתן משקל לכאורי לזיהוי. עוד נטען, כי העדים הנוספים לאירוע, אשר לא היו בלבו של האירוע, עדותם יכולה להיות בעלת משקל רב יותר מבחינת הזיהוי.

כך, במסדר הזיהוי שנערך לעד ליבון, לא הצביע על המשיב 4, אלא הצביע על תמונה אחרת; העד אדיר טבעוני, המציל במקום, אינו מצביע על תמונה כלשהי ומוסר שאינו מזהה; גיל אטיאס, גיסו של המתלון, מצביע במסדר התמונות שנערך על תמונה של אדם אחר שלא היה מעורב כלל באירוע, מאור כהן, ובמסדר זיהוי תמונות נוסף מוסר שאינו מזהה אף אחד.

אי זיהויים של עדים אלה את המשיב 4 כמי שנטל חלק באירוע, כך נטען, מצביע על החלשה משמעותית ביותר את הזיהוי הסובייקטיבי של המתלון את המשיב 4 במסדר זיהוי התמונות שנערך.

40. עוד טען עו"ד הרמן, כי לקוחו לא שתק בחקירה, אין מחקרי תקשורת הקושרים אותו לאחרים שבכתב האישום, וכן אין איכון טלפוני שקושר אותו למקום. לדבריו, נשאל מרשו בחקירה ומסר כי היה במעין ליפתא לבדו, ולא נכחו במקום אנשים אחרים.

41. לעילת המעצר נטען, כי המשיב כבן 18 ושלושה חודשים, ללא עבר פלילי. כל אשר מסר המתלון בהקשר למרשו הוא שדחף אותו בידים. בנסיבות אלה, כך הטענה, אין עילה למעצר לגביו, ואין מקום להמתין לקבלת תסקיר בעניינו ומבוקש לשחררו בערבויות מתאימות וללא הגבלות. לחלופין, הוצע, מעצר בית אצל אמו של חברו.

תשובת המבקשת

42. ב"כ המבקשת השיבה לטענות בדבר הגשת כתב האישום לבית משפט זה ולא לבית משפט השלום, כי העבירה המיוחסת להם היא חבלה חמורה שבוצעה בחבורה, והעונש המקסימלי הוא 14 שנות מאסר. ההחלטה על הגשת כתב האישום לערכאה זו, נסמכת על התיעוד הרפואי שמצוי בתיק, ממנו עולה שנגרם למתלונן שבר באפו, הנכנס להגדרה של "חבלה חמורה". אשר לטענה שנטענה כי במסמך רפואי מאוחר יותר לא הוזכר השבר באף, נטען כי המתלונן הגיע ל"טרם" לאחר שהקיא בלילה, וקיימת התייחסות להקאות ולסחרחורות. אשר לתיעוד הרפואי, נטען, כי בתיק החקירה אין צילומי רנטגן בקשר לשבר באף, אלא רק הממצאים של צילום הרנטגן, ולבד מכך קיימות תמונות המעידות על נפיחות בפניו של המתלונן.

43. להעדרה של תעודת חיסיון, נטען, כי הוגשה בקשה למתן ארכה להוצאת תעודת חיסיון לפי הפרקטיקה המקובלת בכל תיק ותיק. המבקשת תדאג להגיש תעודת חיסיון מיד עם קבלתה והיא פועלת לשם כך. הודגש, כי ככל שיהיה בראיות החסויות פרט היכול לשמש את ההגנה, ייבחן הנושא ויועברו פאראפרזות מתאימות לסנגורים. לדבריה של עו"ד עזרא, בחנה את החומר בעצמה בטרם הגשת כתב האישום, וככל שהייתה נמצאת ראיה מזכה שמונעת את הגשת כתב האישום, הייתה נותנת על כך את דעתה.

44. בכל הנוגע לביצוע מסדרי זיהוי תמונות ולא מסדר זיהוי חי, נטען, כי המתלונן זומן לביצוע מסדר זיהוי חי, אולם בסופו של דבר מסר שאינו מעוניין בשום עימות עם החשודים. לטענתו של עו"ד עירוני להעדר סנגור במסדרי הזיהוי שנערכו לעדים, השיבה, כי בכל מסדרי הזיהוי שנערכו נכח סנגור, לבד ממסדר זיהוי שנערך לעד ליבון, כאשר ייתכן כי לא נרשם שמו של עורך הדין, אולם קיימת במקום חתימה אשר נראה כי מדובר בחתימת עורך דין, ואם לא היה נוכח עורך דין במסדר כלשהו, הדבר היה מצוין במפורש.

45. לטיב הזיהויים מסרה ב"כ המבקשת, כי למתלונן נערכו ששה מסדרי זיהוי, שבכל אחד מהם הוצגו 8 תמונות פנים ומהם זיהה את חמשת הנאשמים. אשר לסתירות הנטענות בין הגרסאות, ציינה ב"כ המבקשת, כפי שמתואר בכתב האישום, כי שני אנשים הכו באמצעות חפצים את המתלונן, בן עמי ואלימלך, כאשר המתלונן מעיד לגבי אלימלך וגיסו גילי מעיד לגבי בן עמי, ולפיכך אין כל סתירה בין גרסאותיהם של השניים.

46. עוד ציינה, כי במקום האירוע הייתה חבורה אחת של אנשים שמתוכה יודעת המבקשת את זהותם של חמשת הנאשמים, שהיו עם האנשים האחרים, והמדובר בקבוצה אחת. אין המדובר בשתי קבוצות.

47. בהקשר לסרטי המצלמות שבתיק החקירה, צויין, כי הברכה עצמה איננה מצולמת, אולם קיימים שני סרטים המתעדים יציאה מהברכה ובהם נראות הדמויות. אכן, התמונות מטושטשות, אולם נקבע בהחלטת בית משפט השלום שמי שמכיר את המשיבים יכול לזהות אותם. מכל מקום, המבקשת איננה מסתמכת על כך כראיה.

48. אשר לטענת האליבי שהעלה המשיב דוד, הודתה ב"כ המבקשת כי לא הייתה ערה לטענה זו ועליה לבדוק זאת. עם זאת, ציינה, כי בחקירה הראשונה שמר על שתיקה מוחלטת, כך גם בגרסה השלישית שלו ואילו בגרסה השנייה, אין כל פירוט מעבר לטענת האליבי, שאותה כאמור עליה להעביר לבדיקה.

דין

49. אקדים ואומר, כי לא מצאתי לנכון, בשלב זה של הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים, לדון בטענת ב"כ המשיבים להגשת כתב האישום לערכאה זו ולא לבית משפט השלום. מקובלת עליי טענת ב"כ המבקשת לשיקולים שהביאו את המבקשת להגשת כתב האישום בערכאה זו, ואין מקום להתערב בכך.

העדר תעודת חיסיון

50. על פי הוראת סעיף 74(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, עם הגשת כתב אישום בפשע או בעוון קמה לנאשם זכות "לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו". חובת הגילוי איננה תופסת לגבי "חומר שאי גילוי מותר או שגילוי אסור לפי כל דין", כאמור בסעיף 78 לחוק זה. נפסק, כי על התביעה להצטייד בתעודת חיסיון קודם שהיא מגישה את כתב האישום, זאת כדי לאפשר לנאשם לנהל את הגנתו בצורה אפקטיבית, לרבות בהליכים הנוגעים למעצרו המתקיימים בסמוך להגשת כתב האישום. אולם, הוצאת תעודת חיסיון לאחר הגשת כתב האישום אינה חסרת תוקף ביחס לחומר חקירה שכבר היה בידי המאשימה בעת הגשת כתב האישום (בש"פ 687/96 גיל נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3) 803, 814 (1999)).

אכן, מצב שבו רק אחרי הגשת כתב האישום, ולעיתים אף בחלוף פרק זמן בלתי מבוטל, מועברת לנאשם תעודה המבדילה בין הטעון חיסוי והטעון גילוי, אינו מצב תקין והוא עלול לפגוע ביכולתו של הנאשם להתגונן. עם זאת, החובה לאפשר לב"כ הנאשם לעיין במלוא החומר המבסס את האישומים נגדו, לבד מהחומר החסוי מיד עם הגשת כתב האישום, מתנגשת תדיר עם צרכי המציאות. בפועל, קיים קושי ניכר במקרים שבהם מצוי חשוד במעצר להוציא תעודת חיסיון בטרם גובש והוגש כתב אישום, שכן כל תעודת חיסיון "מצריכה עבודה ואינה יכולה להיעשות מהיום למחר" (בש"פ 6674/09 אבו צאלח נ' מדינת ישראל (1.10.09); בש"פ 6453/10 עמר נ' מדינת ישראל (12.9.10)).

51. עיון בתיק החקירה מעלה, כי נמצאים בו הודעות של המתלונן ושל עדים נוספים שהיו עדים לאירוע מושא כתב האישום, וכן נמצאים מסדרי זיהוי תמונות שנערכו למתלונן ולעדים. כן נמצא סרט צילום, אשר כפי שעולה, קשה לזהות ממנו את מי מהמשיבים. עוד מכיל תיק החקירה מזכרים והודעות של המשיבים ועדים נוספים של בני משפחה. לכאורה, חומר החקירה שאינו חסוי הועבר לסניגורים שטענו ביסודיות על פיו.

52. בתיק החקירה קיים גם מזכר מיום 21.7.15, שנערך על ידי עו"ד עזרא, שעל פיו הוצאו מתיק החקירה

מסמכים שאינם חומר חקירה ומסמכים שיש בכוונת המבקשת להוציא לגביהם תעודת חיסיון. יצוין, כי ביום 17.7.15, הגישה המבקשת בקשה לבית המשפט למתן ארכה של 30 ימים להגשת תעודת חיסיון.

בשים לב למספר הנאשמים - חמישה - דומה, כי בקשת המבקשת למתן הארכה האמורה הינה בגדר זמן סביר לצורך בחינת החומר שהוצא מתיק החקירה שלגביו אמורה להינתן תעודת חיסיון.

כמו כן רשמתי לפניי את הודעת ב"כ המבקשת, כי בחנה את חומר החקירה בעצמה בטרם הגשת כתב האישום, ולא נמצאה ראיה מזכה שהיה בה, לדעתה, למנוע את הגשת כתב האישום, ואילו הייתה בנמצאת ראיה שכזו, כי אז היו מביאים אותה לידיעת ב"כ המשיבים. עוד רשמתי לפניי את דבריה, כי ככל שיהיו בראיות החסויות חומר אשר יכול לשמש את ההגנה, ייבחן הנושא, ויועברו פאראפרזות בהתאם, בהקדם.

מסדר זיהוי תמונות לעומת מסדר זיהוי חי

53. כאמור, טענה מרכזית בפיהם של ב"כ כל המשיבים היא על עריכת מסדרי זיהוי תמונות ולא מסדרי זיהוי חי.

אכן, הלכה היא, כי למסדר זיהוי חי עדיפות על פני מסדר זיהוי תמונות (בש"פ 5443/03 **לובאני נ' מדינת ישראל** (26.6.03)). עם זאת, יכול ויהיו מקרים שבהם לא ניתן לקיים מסדר זיהוי חי ואזי ניתן לפנות לדרך החלופית - מסדר זיהוי תמונות, כגון: כאשר החשוד מסרב להשתתף במסדר זיהוי חי (עניין לובאני הנ"ל וכן בש"פ 8053/09 **נגר נ' מדינת ישראל** (29.10.09)), או במקרה כאשר המתלונן הביע חשש מפני הנאשם ולא היה מוכן להתמודד עמו פנים אל פנים (בש"פ 7686/03 **רפייב נ' מדינת ישראל** (9.9.03)). מכל מקום, לעריכת זיהוי בדרך של מסדר זיהוי תמונות ישנה חשיבות לעניין משקל הזיהוי, אך לא לעניין קבילותו (בש"פ 7686/03 הנ"ל).

זאת ועוד. לעניין הטענת בדבר העדר סנגור ממסדר זיהוי, ועל אף שדומה שבענייננו ניתן מענה לכך - כי סנגור נכח וחתימתו מופיעה בטופס מסדר הזיהוי ואלמלא היה נוכח היה הדבר נרשם - ואף אם לא נכת, נפסק, כי -

"זכותו של חשוד היא כי סנגורו יהיה נוכח בעת מסדר הזיהוי, כאשר כלל זה חל גם כאשר עסקינן במסדר זיהוי תמונות [ראו בש"פ 5980/01 קאסם נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 437, 433 (2001) (להלן: עניין קאסם)]. היעדרו של סנגור בעת עריכת מסדר התמונות יכול לפגום במשקל הראיה, אך אין בו כדי לפסול את המסדר כולו ואין הוא מאיין את מסדר הזיהוי [ראו: בש"פ 7686/09 רפייב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 9.9.2003) בפסקה 11 (להלן: עניין רפייב)]. העדרו של סנגור יכול להוביל לכרסום במשקלו הראייתי של הזיהוי. עם זאת, מידת הכרסום כפופה להתרשמותו של בית המשפט מאמינותו ומיכולתו של העד המזהה, ומן התנאים שבהם נערך מסדר הזיהוי בפועל הלכה למעשה, והיא תבחן במהלך משפטו של העורר [ראו: ע"פ 1301/92 מדינת ישראל נ' שורץ, פ"ד נ(5) 749, 780 (1997)].

...לסיכום, פגמים ככל שהיו במסדר הזיהוי הינם עניין של משקל (ראו: עניין קאסם, לעיל, בעמ' 439), ובשלב זה [בו] נדרש בית המשפט לבחון אך ורק קיומן של ראיות

לכאורה" (בש"פ 8053/09 הנ"ל).

54. מעיון בתיק החקירה עולה, כי קיים מזכר מיום 12.7.15 ועל פיו מסר המתלונן שאינו מעוניין לעשות עימותים עם החשודים ואינו רוצה לראות אותם. בהודעה מיום זה, בשעה 18:54, משנשאל המתלונן האם הוא מעוניין לבצע עימות, השיב בשלילה והסביר זאת: "**כי אני מפחד מהטיפוסים האלו**" (שם, ש' 16).

במצב דברים זה, בכל הקשור למתלונן ולעדים האחרים שהשתתפו במסדרי זיהוי תמונות, יחול הכלל שהובא לעיל, היינו - כי עריכת מסדר זיהוי התמונות ולא מסדר זיהוי חי אינה פוגעת בקבילות הממצאים במסדרים אלה, אלא אך במשקלם, ועל כך ייתן דעתו המותב אשר ידון בעניינם של המשיבים בכתב האישום. בשלב זה, לצורך דיון בבקשה שלפניי, יינתן למסדרים אלה המשקל המתאים. יצוין, כפי שיובא גם להלן, כי המתלונן והעדים המזהים ציינו ביחס לכל מזוהה - משיב - את חלקו במסכת האירועים מושא כתב האישום, ויש בכך משום לחזק את ראיית הזיהוי.

55. גם הטענה בדבר מפגש יזום שנערך בין המתלונן לבין המשיב יוסף דוד בסמוך ליציאה מהמעלית, דינה להיבחן במהלך ההליך העיקרי. יצוין, כי במזכר שנרשם בעקבות מפגש זה הודגש, כי המתלונן הסתובב על מנת שלא לראות מי יוצא מהמעלית וטען כי לא הבחין מי יצא ממנה מאחר שהבלשים הסתירו אותו. הוא הדין בטענה כי המתלונן סירב להשיב לשאלות סניגור שנכח במסדר זיהוי, שמסקלה ייבחן בהליך העיקרי.

ראיות לכאורה

המסגרת הנורמטיבית

56. הדיון בבקשה ייערך לפי הוראות סעיף 21(א) ו - (ב) לחוק המעצרים, היינו, על בית המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה לביסוס אשמתם של המשיבים לאשר מיוחס להם בכתב האישום והאם קמה עילת מעצר נגדם. אם התשובה לכך חיובית, כי אז על בית המשפט לבחון אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שתפגע בצורה פחותה בנאשמים, כלומר, חלופת מעצר (ראו לאחרונה בש"פ 5109/15 **ביטון נ' מדינת ישראל** (30.7.2015) בפסקה 10 שם).

57. א. תיק החקירה הועמד לעיוני. עיון בהודעתו של המתלונן מיום 4.7.15, בטרם פנה לקבלת טיפול רפואי, מעלה כי הגיע יחד עם משפחתו הגרעינית ומשפחתו הרחבה לברכה בסביבות השעה 14:00. לאחר זמן הגיעה לפתע חבורה של שבעה עד שמונה נערים והתחילו להשתולל בברכה ללא קשר אליו. הנערים השתוללו סביב המשפחה ואישה נוספת והציקו לכולם. פעם אחת זרקו גלגל הצלה ליד אישה מבוגרת וליד בתו וכמעט פגעו בה, אולם הוא לא אמר מילה ולקח את ילדתו קרוב אליו. לאחר כמה דקות הנערים תפסו מוט ספוג מפלסטיק בקצוות וזרקו זה לזה ליד ראשה של הילדה, ואלמלא זה היה פוגע בה. הבחור שזרק יצא החוצה והמתלונן פנה לחברו שלקח את המוט ושאל אותו אם הבחור שזרק את המוט הוא חברו

ושאם הוא יכול להיזהר כי בפעם הבאה זה יפגע בילדתו. "הבחור זלזל ואמר לי מה אכפת לי מי אתה, מי אתה בכלל ואמרתי לו שאני האבא ואני מבקש ממנו רק להיזהר". ואז הלה השיב לו בוא נצא החוצה. לדברי המתלונן הוא בכל מקרה יצא החוצה ופתאום יצאו אחריו 7 או 8 אנשים, תפסו אותו בכוח והתחילו לדבר איתו ואמרו לו "אנחנו נדקור אותך אם לא תזוז מפה, מה קרה". המתלונן השיב להם שהילדה שלו כמעט קיבלה מכה בראש וכל אשר ביקש מהחבר שלהם שיזהיר להבא ואז - "הנערים האלה התחילו להזהיר אותי ולאיים עלי ואני כבר לא זוכר מה היה שמה, אחד נתן לי בוקס לפנים בהפתעה ונפלתי על הרצפה, ואני לא זוכר כלום מאז, אחרי שהמטרה הגיעה הנערים האלה עוד איימו עלי ואמרו לי עוד נגיע אליך". (הודעה מיום 4.7.15, ש' 15-17).

משנשאל המתלונן מיהו הנער שזרק את המוט לעבר בתו השיב שאינו מכיר אותו אולם תיאר אותו כ"בחור בריא אני לא יודע פרטי לבוש, גם לא זוכר" (שם, ש' 18-22). בהמשך, כשנשאל אם יוכל לזהותו השיב "אני מאמין שכן" (שם, ש' 24).

המתלונן הסביר כי האירוע ארע במתחם הבריכה ולאחר מכן יצא מחוץ למתחם בלי כל קשר לעניין. משנשאל אם יוכל לתאר או לספר או להצביע על אחד מבין השבעה או השמונה שתקפו אותו ואיימו עליו השיב: "אני לא יודע, רובם היו שחומי עור, ואחד מהם היה יחסית לבן, אם אני אראה את חלקם אני יכול לזהותו" (כך במקור - א' פ', שם, ש' 50).

ב. ביום 8.7.15 נערכו למתלונן מספר מסדרי זיהוי. במסדר אחד זיהה את המשיב 1 (נועם אלימלך) ובעניינו מסר: **"לפי דעתי זה האיש שזכור לי שהיה בקבוצה שתקפה אותי"**. בהודעה שנגבתה מהמתלונן בסמוך לאחר מסדר הזיהוי נשאל מה גרם לו לזהות אותו, השיב: **"הפלולה שיש לו בצד ימין של הפנים שלו אני זכרתי שיש לו פלולה"** (שם, ש' 3-4). עוד מסר, כי באופן כללי זיהה את פניו והוא היה אחד מהתוקפים שבעטו ושלחו ידיים.

בהמשך הודעתו זו, משנשאל האם הוא זוכר מישהו ספציפי נוסף, מסר כי מישהו מהבריכה, שאיננו יודע את שמו, מסר לו שם של חשוד נוסף ששמו יצחק אלחנן בן עמי, כי היה בקטטה והוא זה שנתן לו עם רגל של שולחן בפניו לאחר התעלף. המתלונן שלל את האפשרות כי ראה את תמונתו של בן עמי בפייסבוק וכי נכנס לפייסבוק של בן עמי (שם, ש' 15-26).

ג. במסדר זיהוי נוסף שנערך למתלונן באותו מועד זיהה המתלונן את המשיב 2 (יצחק אלחנן בן עמי). כבר במסדר הזיהוי מסר, כי הזיהוי ברור לו וכי המדובר במי שקיבל ממנו את החבלה בפנים.

בהודעה שנגבתה בסמוך לאחר מסדר זיהוי זה ציין המתלונן כי הלה התקרב אליו בסמוך לפניו ואמר לו: **"תלך מפה לפני שאני ארצח אותך ... אחרי מספר שניות קיבלתי כאפה מאחד מהם, לא מאלה שזיהיתי היום. נתנו לי מכה באוזן והתעלפתי וכשקמתי החשוד שזיהיתי עכשיו דפק לי מוט באף ומתחת לעין. אני לא זוכר ממה המוט היה עשוי, המשיך לבעוט בי יחד עם החברים שהיו איתו"** (שם, ש' 5-9). בהמשך ההודעה שב וציין, כי מישהו שהיה בבריכה שאותו איננו מכיר ואשר

לא היה מוכן להזדהות בפניו ולהעיד, סיפר לו שהוא מכיר את החשוד ושמך בן עמי ושהוא נכנס לפייסבוק שלו. המתלונן שב ואמר שהוא עצמו לא נכנס לפייסבוק של החשוד ולא ראה את תמונתו. המתלונן הדגיש, כי לא ראה את החשוד לפני האירוע וגם לא לאחריו, אלא רק במהלך האירוע ובמסדר הזיהוי שנערך. משנשאל האם הוא בטוח שהחשודים שאותם זיהה במסדרי הזיהוי הם החשודים שתקפו אותו באירוע בברכה, השיב: **"אני בטוח"** (שם, ש' 11-17).

ד. ביום 9.7.15 נערך למתלונן מסדר זיהוי תמונות נוסף ובו זיהה את המשיב 4 (ישראל עבודי) ולגביו מסר כי הוא זכור לו מהאירוע עצמו.

בהודעה שנגבתה מהמתלונן בסמוך לאחר מסדר הזיהוי שנערך מסר, כי הוא זכור אותו ברמת וודאות של מאה אחוזים וכי עבודי היה חלק מאלה שהיכו אותו, הוא היה אחד מאלו שבעטו בו ותקפו אותו ודחפו אותו ועשה זאת גם באמצעות ידי (שם, ש' 7-14).

ה. במסדר זיהוי תמונות נוסף מיום 12.7.15 זיהה המתלונן את המשיב 3 (יוסף דוד). בהודעה שנגבתה ממנו בסמוך לאחר מכן נשאל מה היה חלקו של משיב זה באירוע והשיב: **"הוא זה שפיצץ אותי מכות הוא נתן לי בעיטות לפניו ומכות עם אביזרים שהיו מסביב"**. עוד מסר, כי משיב זה איים עליו ואמר לו: **"תלך מפה לפני שאני ארצח אותך"**, וכן דחף אותו. משנשאל המתלונן האם הוא בטוח בדבריו, השיב: **"כן בוודאות"** (הודעה מיום 12.7.15, שעה 18:54, ש' 8-12).

ו. בתחילתה של הודעה שנגבתה מהמתלונן ביום 13.7.15, צוטטו למתלונן שתי שורות מהודעתו הראשונה מיום 4.7.15 ולפי האמור שם אחד נתן לו בוקס ונפל ומאז אינו זוכר מה היה. המתלונן נשאל כיצד הוא מסביר את הגרסה האמורה ואילו לאחר מכן הוא מגיע למסדר זיהוי, מזהה אנשים, ומוסר בדיוק מה היה חלקו של כל אחד. על כך השיב:

"קודם כל זה לא היה בוקס לפניו, זה היה לאוזן, חשוב שתדעו שהעדויות שנתתי פה היא ממש בסמוך לאירוע, לקחו אותי מהאירוע לפה, לא יודע אם זה בוקס או סתירה, קיבלתי לאוזן ואיבדתי את ההכרה למאיות שניות, [כ]שאני קמתי הרגשתי שממשיכים לבעוט בי וראיתי שתי דמויות מולי, אחד נתן לי תוך כדי שאני מתעורר חבטה עם חפץ לפניו, ראיתי איזה משהו ארוך, אני לא יודע בוודאות מה זה, המשכתי להרגיש בעיטות בגוף ובראש, בעיקר מכל מיני אנשים מסביבי והשאר ברחו. אחרי שקיבלתי את החפץ לפניו הכול היה מטושטש לי והאנשים ברחו."

ש. אז איך אתה מסביר שזיהית אנשים במסדר זיהוי ובעדות שלך אמרת אני לא זוכר מה היה שם ושנפלת ושאתה לא זוכר מה היה שם?

ת. זה לא מה שאמרתי. קודם כל אמרתי את זה שהייתי אחרי האירוע, הייתי נורא מבולבל.

ש. נזכרת אחרי זה.

ת. לא נזכרתי אחרי זה, אלו דברים שראיתי אולי באותו לא אמרתי.
ש. אתה בטוח שאת התמונות של החשודים שהציגו לך לא ראית בעבר.
ת. בטוח.

ש. יכול להיות שמישהו הראה לך תמונה של מי מהם?
ת. לא." (הודעת המתלונן מיום 13.7.15, ש' 5 ואילך).

בהמשך ההודעה שב המתלונן ומתאר את האירוע ומסביר שלאחר שהתעורר מהאגרוף הראשון שקיבל לאוזן ראה את שתי הדמויות הנוספות שאותם זיהה. המתלונן מוסר, כי כתוצאה מהתקיפה נשבר לו האף, היה לו חתך מתחת לעין שמאל, האוזן וכל גופו כאב לו, היו לו שריטות בגב וכן היו לו הקאות בלילה שלאחר התקיפה. המתלונן מסר כי אינו זוכר פרטי לבוש של תוקפיו.

58. א. כאמור, עד ראיה נוסף לאירוע הוא גיל אטיאס, גיסו של המתלונן, אשר זיהה את המשיב 1 (נועם אלימלך). משנשאל באיזו רמת וודאות הוא מזהה אותו, השיב: "בתשעים אחוז הפרצוף קופץ לי מבין כולם".

בהודעה שנגבתה ממנו בסמוך לאחר מכן השיב, כי זכר את פניו מהאירוע של התקיפה וראה אותו בזמן שהמתלונן על הרצפה ומשיב זה בועט בו יחד עם קבוצה גדולה, כאשר העד היה במרחק של כמטר מהמקום. כמו כן נשאל והשיב:

"ש. אתה ראית אותו תוקף?"

ת. כן, בוודאות... זיהיתי אותו כי ראיתי אותו בועט (במתלונן) בטירוף כאילו אין מחר אז את זה אני זוכר".

עוד הוסיף, כי הוא זוכר משיב זה שכן הוא: "קצת מלא ביחס לאחרים הוא לא רזה כמוהם, גם בגוף הוא שמנמן הוא בתמונה נראה בהיר מאוד אבל הוא די שחום במציאות אני מזהה אותו... אמרתי במסדר זיהוי תשעים אחוז בגלל הצבע עכשיו אני אומר לך שבמאה אחוז" (הודעה מיום 16.7.15, ש' 12 ואילך).

ב. לעד זה, גיל אטיאס, נערך מסדר זיהוי תמונות נוסף ביום 16.7.15, בו זיהה את המשיב 2 (יצחק אלחנן בן עמי). משנשאל מה רמת הוודאות בה הוא מזהה את משיב זה, השיב: "ב-70%".

בהודעה שמסר בסמוך לאחר עריכת מסדר הזיהוי הוסיף, כי זכר את פניו של משיב זה מיום התקיפה, כאשר כיסא בידו ובאמצעותו חבט במתלונן: "לא זרק אותו החזיק ביד וחבט בו" (הודעה מיום 16.7.15, ש' 26 ואילך). עוד הוסיף, כי במסדר הזיהוי מסר שמידת הוודאות היא של שבעים אחוז ואם היה רואה אותו פנים אל פנים ועכשיו כאשר הוא מסתכל שוב על התמונות יכול הוא לומר בוודאות של שמונים עד שמונים וחמישה אחוז, שכן הלה היה קרוב אליו, ראה אותו מולו. משנשאל מי היה הדומיננטי ביותר בתקיפה, השיב,

תוך הצבעה על תמונותיהם של נועם אלימלך ויצחק בן עמי (שם, ש' 37-39).

בהודעה שנגבתה מהעד בסמוך לאחר מסדר הזיהוי מסר, כי האדם שאותו זיהה בעט יחד עם קבוצה גדולה במתלון שהיה על הרצפה. העד צפה בכך ממרחק של מטר, תוך כדי שהגיע והתחיל לצעוק וניסה למשוך את המתלון נזרק עליו כיסא מאחור.

משנשאל "אתה ראית אותו תוקף", השיב "כן, בוודאות... גם ראיתי אותו בורח, זיהיתי אותו כי ראיתי אותו בועט (במתלון) בטירוף כאילו אין מחר אז את זה אני זוכר... אני זוכר שהיה קצת מלא ביחס לאחרים, הוא לא רזה כמוהם, גם בגוף הוא שמנמן, הוא בתמונה נראה בהיר מאוד, אבל הוא די שחום. במציאות אני מזהה אותו, אמרתי במסדר זיהוי 90 אחוז בגלל הצבע עכשיו אני אומר לך שבמאה אחוז". (הודעה מיום 16.7.15 של גיל אטיאס ש' 21-8).

ג. לעד גיל אטיאס נערכו שני מסדרי זיהוי תצלומים נוספים אשר באחד מהם זיהה את המשיב יצחק בן עמי (תצלום מס' 4) וציין שרמת הודאות בה הוא מזהה אותו היא של שבעים אחוז.

בהודעה האמורה נשאל אטיאס בקשר לזיהוי זה ומשנשאל מה מיוחד בזה שזיהה אותו השיב "אני זוכר את הפנים האלו מיום התקיפה אני זוכר אותו, כסא ביד כשאני מסתכל עליו עכשיו הוא תפס כיסא וחבט בו (במתלון) לא זרק אותו, החזיק ביד וחבט בו" (שם, ש' 26-24).

משנשאל לגבי רמת הוודאות אותה מסר בשיעור של 70 אחוז, השיב "אם הייתי רואה אותו פנים מול פנים הייתי אומר לך שזה הוא, עכשיו כשאני מסתכל על התמונה אני יכול להגיד לך ש-80 עד 85 אחוז זה הוא... הוא היה קרוב אלי, ראיתי אותו מולי, היו עוד הרבה, הם לא היו 5-6 הם היו הרבה יותר אני חייב לציין את זה" (שם ש' 33 - 36).

משנשאל האם הוא יודע מי היה הדומיננטי ביותר בתקיפה השיב "הבחור השמן [ה.ח. מצביע על התמונה של נועם אלימלך] והבחור הרזה [ה.ח. מצביע על תמונתו של יצחק בן עמי]".

יצוין, כי לעד גיל אטיאס נערכו מסדרי זיהוי נוספים, אולם בהם השיב כי איננו מזהה חשודים נוספים.

59. עד ראיה נוסף לאירוע היה ליבון ענתבליאן, העובד כפקיד קבלה במלון. על פי הודעתו מיום 14.7.15, מכר לכ-15 אנשים כרטיסים לכניסה חד פעמית לברכה והוסיף כי: "יש בחור אחד שאני זוכר אותו מאוד הוא שחום שהיה עם כיפה אותו אני ראיתי בוודאות מרביץ לאותו בחור, בתקיפה ראיתי איזה 7-8 בחורים מרביצים לאדם אחד עם כסאות, הוא לא הצליח להגיב ולא הצלחנו להתערב כי הם היו שיכורים... ראיתי שנפתח לו הפנים מצד שמאל והיה המון דם וכל החזה שלו היה גם פצוע" (הודעה מיום 14.7.15, שעה 12:20, ש' 5 ואילך).

משנשאל אם יראה את החשודים האם יוכל לזהות אותם, השיב: **"בטח"**.

בהודעה נוספת מאותו יום - 14.7.15, בשעה 19:11 - נאמר כי לעד בוצעו חמישה מסדרי זיהוי במהלכם זיהה במסדר אחד והצביע על המשיב 2 (יצחק בן עמי), כאשר לדבריו הוא שבר כסאות והיה בידו חפץ של פלסטיק של כיסא ובו הרביץ (שם, ש' 8-12, וכן שם, ש' 22).

60. עד ראיה נוסף לאירוע היה אדיר טבעוני, העובד כמציל בבריכת המלון. במסדר זיהוי תמונות שנערך לו זיהה את משיב 1 (נועם אלימלך) ואמר: **"אני בטוח שהוא היה שם"**. משנשאל על ידי הסנגור שנכח במסדר האם הוא בטוח שזה הבחור, השיב: **"כן אני בטוח"**.

בהודעתו מיום 14.7.15, שעה 16:02, שנגבתה לאחר מסדר הזיהוי, מסר, כי הגיע אחרי שהיו המכות, ואולם לפני האירוע החרים לחבורת צעירים שמנתה מעל לחמישה אנשים בקבוקי יין שהביאו עמם. כן מסר שאותם אנשים שלהם החרים את בקבוקי השתייה הם אלה אשר היו התוקפים - **"בוודאות כן"** (שם, ש' 21; ש' 28-31). במסדרים נוספים שנעשו לעד זה התלבט ולא היה בטוח בזיהוי כלשהו, וזאת בניגוד לזיהוי הוודאי ביחס למשיב 1 (נועם אלימלך).

61. כידוע נפסק, כי ראיות לכאורה הן **"ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיבודן במהלך המשפט - תוך בחינה בחקירות, בקביעת אמינות ומשקל, יוביל לראיות (רגילות) אשר מבססות אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר"** (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147 (1996)). עוד נפסק, כי בשלב זה אין צורך לבחון האם הראיות מלמדות על אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, אלא די בכך שהפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר הראיות מקים סיכוי סביר, שלאחר עיבודו במהלך המשפט, יוביל לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר (בש"פ 4667/12 אזולאי נ' מדינת ישראל (28.6.2012); בש"פ 4329/12 אימאם נ' מדינת ישראל (13.6.2012); 5678/12 טלאקה נ' מדינת ישראל (5.8.2012)). כן נפסק, כי בשלב זה של הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים, לא נבדקת מהימנות העדים ובית המשפט אינו נדרש לשאלת משקלן של העדויות, אלא אם כן עולה על פני הדברים סתירות ופרכות מהותיות (בש"פ 6466/12 אמארה נ' מדינת ישראל (19.9.2012); בש"פ 4256/12 שהאב נ' מדינת ישראל (11.6.2012); בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל (27.5.2013) והאסמכתאות שם).

62. לאחר שנתתי דעתי לטענות ב"כ הצדדים, עיינתי בחומר החקירה וכמפורט בסקירה לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיבים לגבי המיוחס להם בכתב האישום בעבירות של חבלה מחמירה בנסיבות מחמירות ואיומים. כאמור, במהלך מסדרי זיהוי התמונות זוהה המשיב 1 (נועם אלימלך), על ידי שלושה - המתלון, גיל ואדיר; המשיב 2 (יצחק אלחנן בן עמי) זוהה על ידי המתלון, גיל וליבון; המשיב 3 (יוסף דוד) זוהה על ידי המתלון; המשיב 4 (ישראל עבדי) זוהה על ידי המתלון. כפי שנזכר לעיל, בסמוך לאחר עריכת מסדרי זיהוי התמונות למתלון ולעדים הנוספים נגבו מהם הודעות, בגדרן מסרו את גרסתם לפעולות שביצע כל אחד מהמזוהים - המשיבים בתקיפתם את המתלון.

נתתי דעתי לעובדה שהמשיבים 3 ו-4 זהו אך על ידי המתלונן, עם זאת, לעת הזאת, לצורך בחינת ראיות לכאורה, גם אם המדובר במסדר זיהוי תמונות בלבד ונוכח ההודעות שנגבו בסמוך לאחר עריכת המסדרים, די בכך לטעמי כדי לבסס את הראיות לכאורה הנדרשות, אשר כאמור, ילובנו בהליך העיקרי. אוסיף, כי לדעתי, ראיית הזיהוי של המשיבים 3 ו-4 על ידי המתלונן בלבד אינה מהווה משום כרסום ממשי, כטענת הסנגורים המלומדים, אלא מתחזקת נוכח העובדה כי המשיבים 1 ו-2 זהו על ידי עדים נוספים מלבד המתלונן.

גירסאות המשיבים - שתיקה בחקירה

63. עיון בהודעות שנגבו מאת המשיבים מעלה כי המשיב 1 (נועם אלימלך) שמר על זכות השתיקה במהלך כל חקירתו ביום 6.7.15, לרבות לגבי השאלה: "האם היה בברכה באותו יום"; כן עשה בחקירתו ביום 9.7.15, לאחר שהוצג בפניו הסרטון ממצלמות האבטחה; וכן שמר על זכות השתיקה בחקירה נוספת מיום 14.7.15.

המשיב 2 (יצחק אלחנן בן עמי) שמר אף הוא על זכות השתיקה בחקירתו מיום 6.7.15 ביחס לאירוע בברכה; כן שמר על זכות השתיקה בחקירותיו הנוספות מיום 9.7.15 ומיום 15.7.15.

המשיב 3 (יוסף דוד) שמר אף הוא על זכות השתיקה בחקירותיו מהימים 9.7.15, 13.7.15 ו-15.7.15.

המשיב 4 (ישראל עבודי), בניגוד לחבריו, בחקירתו מיום 8.7.15 מסר כי בשבת בשעת הצהריים היה במעין בליפתא מהשעה 13:00-14:00 ועד השעה 18:30-19:00 והיה שם לבדו (שם, ש' 34-37). משיב זה הכחיש כי היה בברכה ביום שבת וכי נטל חלק באירוע. על גרסה זו חזר גם בחקירתו ביום 12.7.15 והכחיש היכרות עם המשיבים האחרים בתיק זה. גם בחקירתו מיום 14.7.15 המשיך לדבוק בגרסתו זו.

64. הלכה פסוקה היא כי שתיקתו של חשוד בחקירתו מחזקת את הראיות לכאורה הקיימות נגדו (בש"פ 7216/05 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (23.5.2008); בש"פ 4667/12 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (28.6.2012) והאסמכתאות שם). כאמור, המשיבים נועם אלימלך, יצחק בן עמי ויוסף דוד, שמרו על זכות השתיקה במהלך כל חקירותיהם ושתיקה זו מחזקת את הראיות לכאורה הקיימות נגדם.

המשיב 4 (ישראל עבודי), אכן לא שתק בחקירותיו. עם זאת, גרסת האליבי שמסר, לפיה היה במעין בליפתא בשבת, לבדו, לא ניתנת לאימות, ובמצב דברים זה כאשר מחד קיים זיהוי על ידי המתלונן, ומאידך לא נמצאה לאליבי שמסר תמיכה כלשהי, יש מקום לקבוע כי בשלב זה קיימות ראיות לכאורה גם נגדו, וגירסת המתלונן למול גירסתו ייבחנו בהליך העיקרי.

65. **מן המקובץ לעיל, מסקנתי היא, כי קיימות ראיות לכאורה נגד ארבעת המשיבים ביחס לעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכן בעבירה של האיומים.**

66. בחנתי את העדויות השונות, הסותרות יש לומר, ביחס לעבירה הנוספת של הפרעה לשוטרי המיוחסת למשיב 2 בלבד (יצחק אלחנן בן עמי), והגעתי לכלל מסקנה כי גם ביחס לעבירה זו קיימות ראיות לכאורה.

עילת מעצר

67. דומה, כי לא יכול להיות חולק כי האירוע המתואר בכתב האישום הוא אירוע אלים וחמור, כאשר בעקבות הערה שהעיר המתלונן למי מהמשיבים ביחס להתנהגותם בברכה, בניסיון למנוע פגיעה בבתו הקטנה שהייתה בברכה, התנפלה עליו החבורה, פגעה בו, גרמה לשבר באפו, לחבלות נוספות בראשו ובגופו, וזאת לאחר שהופל ובעודו שרוע על הרצפה אין התוקפים חדלים ממעשיהם, אלא ממשיכים להכותו ולבעוט בו. המדובר באלימות ללא כל סיבה המעידה על המסוכנות הרבה הנשקפת מצדם של המשיבים. במצב דברים זה מקובלת עליו עמדתה של המבקשת כי קמה עילת מעצר כנגד כל המשיבים כולם מכוח סעיף 21(א)(1)(א) ו-(ב) לחוק המעצרים.

שחרור בערובה ותנאי שחרור - חלופת מעצר

68. על פי הוראת סעיף 21(ב) לחוק המעצרים, גם אם הגיע בית המשפט למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה וקמה עילת מעצר, יש מקום לבחון האם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה", היינו, חלופה מעצר.

69. כמפורט לעיל, המבקשת סבורה כי אין תחליף ראוי למעצרו של המשיבים, ואילו הסנגורים המלומדים עתרו לשחרר את המשיבים לאלתר.

איני מקבל עמדת ב"כ המשיבים. כאמור, נשקפת מסוכנות רבה מצדם של המשיבים לביטחון הציבור, זאת גם כאשר מאן דהוא מעיר להם הערה.

כפי שפירטה ב"כ המבקשת בבקשתה, למשיבים 2 ו- 3 יש עבר פלילי, שיש בו להשליך על מסוכנותם.

סבורני, כי בהינתן מצב דברים זה, יש מקום להקדים ולקבל תסקיר מאת שירות המבחן בעניינם של כל המשיבים ולבחון האם ניתן לאיין את המסוכנות בדרך של חלופת מעצר, או שחרור בערובה ותנאי שחרור, אשר ייבחנו על ידי שירות המבחן.

למען הסר ספק, מובהר הידוע, כי אל למשיבים לסמוך כי עם קבלת התסקיר בעניינו של כל אחד ישוחררו בתנאים אלה או אחרים. תסקיר המעצר הינו בבחינת כלי מסייע בידיו של בית המשפט. גם אם יומלץ על ידי שירות המבחן לשחרר את מי מהמשיבים לחלופת מעצר זו או אחרת, עדיין בגדר המלצה היא וההחלטה הסופית נותרת בידיו של בית המשפט, אשר עליו לשקול מכלול שיקולים, לרבות האינטרס הציבורי, זאת מלבד אלו הנשקלים על ידי שירות המבחן.

70. מסקנתי היא אפוא, כי בטרם ישקול בית המשפט אפשרות לשחרורם של המשיבים לחלופת מעצר כלשהי, יש מקום כי יוגש תסקיר של שירות המבחן.

יצוין, כי המשיבים הינם "בגירים-צעירים" וגילם נע בין 21 (ישראל עבודי) לבין 18 וחצי (יצחק בן עמי).

71. שירות המבחן מתבקש להגיש תסקירי מעצר בעניינם של כל המשיבים לא יאוחר מיום 23.8.15.

72. לאחר קבלת התסקירים יתקיים דיון בשאלת השחרור לחלופת מעצר בפני שופט תורן ביום 23.8.15, בשעה 12:00.

73. המשיבים יובאו באמצעות שב"ס במועד שנקבע לעיל.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לשירות המבחן ותוודא קבלתה.

ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ה, 09 אוגוסט 2015, במעמד ב"כ הצדדים והמשיבים.

אהרן פרקש, סגן נשיא